

iga pääw täita. Mured oli lesel tül famalu täis, leiba sai väewalt näpu wahelse.

Pois loöwas üles, siis üles ford peremees, kelle saunas elasid: „Mats, ma arwan, wöitjid hafata ise leiba teenima. Sels juba leib, mis siit saadil oled sõonud, peaks aitama!“ Pois vastas: „tul tahafjin, aga luda teen?“ „Ma tean — loetis teine — sulle parast nolgi-ammetit, misla möne hea topila eht rubla nagu leiciasid; halla luude tegema! — Minu heinamaal on fasti lüllalt; wöta neilt witsu palju tahad, muidu neid ommeti warastatas; maßu ma ei päri, muud lui teed perenaesele möne sua aasta tarbels. Kuda neid tuleb teha, öppetan ise ja tööriistu annan kaa, tuni ise saad ostma!“ Mats luulis eisotsa uulra parast rõõmja näuga, hallas lahsels lohe tööle ja Jumal õnnistos seda. Pääw pääwalt sai ta targemals ja rõõmsamals. „Aga tee holega — manitset peremees — et leegi laupäri ei laida. On föit rahul, siis ep ole farta!“ Nönda oli lugu, laup läls paremaks, ostjate hulg suuremaks, föit tahtsid Eua-Matsi lunde, et pojil pea ärapuudusid. Aga ta tuli leju ford rahaga, ford töi toobi soola, passimahla eht muud tarwidust ja ema süda hallas rõõmustama, ihu toibuma; föi leiba kerjamata ja warastamata ja siitis alati Jumalat lestellde abimeheks ja waeste laste toitjaks.

Nasta oli nönda mööda läimud ja laup häasti forra peal, ommeti Mats jäi aega mööda tasase-mals ja oli alati nagu suures mures. Peremees nägi seda, wöttis ford ete ja lunalas, mis teda väewas. „Koh, mis muud — vastas Mats — lui asi nönda ei taha sobida. Seljas lannan luad lirina; on neid rohlestest, wäsitawad ära, on wähä, siis ei massagi linnawahet sõõluda; juhtub tül kaa, et saan neid teeläijate wangtre peale panna, aga arwaste. Mül peaks weikene wangter olema ja telf — aga ei jöua osta!“ „Kas ja nää loll! — üles peremees — wöti osta! Kas topilad forjad käfest ja rublad rämmelgast? — On wangter tarvis, tee ise!“ Pois wahtis pealt, suu silmad pärani lahti, ei teadnud, mis seist jutust pidi mõttema. Aga mis seal enam mõelsda! „Jah, te ise! — üles mees jälle, — mina tahab aidata, ja on puud waja, suudade vasta annab igauüs. Vana rauda, pasju sul tarvis, otsin kaa, seppist tasud ise suudadega, ja teadmata ongi, kas seda waja. Alega on sul taswe lüllalt ja jääb siisti järele, ramatud lugeda!“ Seda kuuldes Mats juba pidi nutma, aga häbenes ja üles; „See wöib föit tösi olla, aga mina ei saa toime. Wöti mina enne olen wangtre teinud!“ Ära täagi tühja — kostis teine — iga asjale tuleb eesmene ford. Usu: julgeste hafatud on pool tehtud. Julgust tööks